

Sygn. akt I UK 34/17

POSTANOWIENIE

Dnia 13 września 2017 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Beata Gudowska

w sprawie z odwołania A.D.

przeciwko Zakładowi Ubezpieczeń Społecznych Oddziałowi w T. o odszkodowanie
z tytułu wypadku przy pracy,

po rozpoznaniu na posiedzeniu niejawnym w Izbie Pracy, Ubezpieczeń
Społecznych i Spraw Publicznych w dniu 13 września 2017 r.,

skargi kasacyjnej ubezpieczonej od wyroku Sądu Okręgowego - Sądu Pracy i
Ubezpieczeń Społecznych w P.

z dnia 29 czerwca 2016 r., sygn. akt V Ua (...),

odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania.

UZASADNIENIE

Wyrokiem z dnia 29 czerwca 2016 r. Sąd Okręgowy - Sąd Pracy i Ubezpieczeń Społecznych w P. oddalił apelację A.D. od wyroku Sądu Rejonowego w P. z dnia 7 stycznia 2016 r., którym oddalono jej odwołanie od decyzji Zakładu Ubezpieczeń Społecznych, Oddział w T. z dnia 4 lutego 2015 r. w przedmiocie odmowy przyznania jednorazowego odszkodowania z tytułu wypadku przy pracy z dnia 20 maja 2014 r. Sąd drugiej instancji, nie uwzględniając zarzutu naruszenia przez Sąd pierwszej instancji art. 233, 217 § 1 w związku z art. 227 i 286 k.p.c., przejął jego ustalenia co do niestwierdzenia następstw wypadku przy pracy polegającego na czasowej ekspozycji na pary amoniaku. Nie stwierdził zatrucia amoniakiem oraz nie dopatrywał się związku przyczynowego między tym zdarzeniem a późniejszymi zaburzeniami nerwicowymi wnioskodawczyni.

Skarga kasacyjna ubezpieczonej została oparta na podstawie naruszenia przepisów postępowania, które mogło mieć istotny wpływ na wynik sprawy, tj. art. 217 § 2 w związku z art. 227 oraz 278 § 1 w związku z art. 286 k.p.c. przez zarzucane w apelacji oddalenie wniosków dowodowych o przeprowadzenie dowodu z opinii zespołu biegłych sądowych „w sytuacji, gdy złożone w sprawie opinie są niepełne i pomijają okoliczność następstw wypadku dla zdrowia psychicznego”. Skarżąca zarzuciła także naruszenie prawa materialnego - art. 3 ust. 1 pkt 1, art. 6 ust. 1 i art. 11 ust. 1 i ust. 3 ustawy z dnia 30 października 2002 r. o ubezpieczeniu społecznym z tytułu wypadków przy pracy i chorób zawodowych (jednolity tekst: Dz.U. 2015 r., poz. 1242 ze zm.) przez błędną wykładnię i nieuzasadnione przyjęcie, że odczuwane przez nią objawy chorobowe nie stanowią reperkusji zatrucia amoniakiem, „podczas gdy prawidłowa subsumpcja stanu faktycznego sprawy do przywołanych przepisów powinna była doprowadzić do wniosku, że odczuwane przez wnioskodawczynię dolegliwości natury psychicznej i somatycznej stanowią bezpośrednie następstwo wypadku przy pracy, nawet jeśli nie powstały na skutek zatrucia amoniakiem, a także mają charakter długotrwałego uszczerbku na zdrowiu, co winno było skutkować przyznaniem prawa do jednorazowego odszkodowania”.

Skarżąca wniosła o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania jako oczywiście uzasadnionej (art. 398⁵ § 1 pkt 4 k.p.c.), podnosząc, że „sposób procedowania przez Sąd Okręgowy odbiega w sposób znaczny od reguł przeprowadzania postępowania dowodowego, co w konsekwencji doprowadziło do niewyjaśnienia w sposób pełny stanu faktycznego sprawy i wydania wyroku, który nie uwzględnia wszystkich okoliczności sprawy”. Podniosła, że Sąd pierwszej instancji nie uwzględnił wniosku o sporządzenie opinii uzupełniającej w przedmiocie wystąpienia zależności pomiędzy poważnymi zaburzeniami nerwicowymi a wypadkiem oraz o uzupełniające przesłuchanie biegłych, a Sąd drugiej instancji nie uwzględnił wniosku o przeprowadzenie dowodu z opinii zespołu biegłych na rozprawie. Poza tym dokonana przez Sąd drugiej instancji wykładnia ujętych w pierwszej podstawie kasacyjnej przepisów prawa materialnego jest niezgodna z orzecnictwem Sądu Najwyższego, który wielokrotnie wypowiadał się co do potrzeby stosowania funkcjonalnej wykładni „urazu” w rozumieniu art. 3 ust. 1 ustawy, wskazując, że urazem jest również uraz psychiczny.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Zgodnie z art. 398⁹ § 1 k.p.c., Sąd Najwyższy przyjmuje skargę kasacyjną do rozpoznania, jeżeli w sprawie występuje istotne zagadnienie prawne, jeżeli istnieje potrzeba wykładni przepisów prawnych budzących poważne wątpliwości lub wywołujących rozbieżności w orzecznictwie sądów, jeżeli zachodzi nieważność postępowania lub jeżeli skarga kasacyjna jest oczywiście uzasadniona.

Według ugruntowanego stanowiska judykatury, oczywista zasadność skargi kasacyjnej, przewidziana w art. 398⁹ § 1 pkt 4 k.p.c., zachodzi wówczas, gdy z jej treści, bez potrzeby głębszej analizy oraz szczegółowych rozważań, wynika, że przytoczone podstawy kasacyjne uzasadniają uwzględnienie skargi (por. np. postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 5 października 2007 r., III CSK 216/07, niepubl.).

Skarga kasacyjna ubezpieczonej nie jest w tym znaczeniu „oczywiście uzasadniona”. Wniosek o jej przyjęcie do rozpoznania został oparty na stwierdzeniu o jej oczywistości wobec niedopuszczenia dowodu z dalszej opinii biegłych. Formułując ten wniosek, skarżąca pominęła, że potrzeba uzupełnienia dowodu oraz ponawiania lub prowadzenia dowodu z innej opinii biegłych nie zawsze jest oczywista i należy do oceny sądu (por. wyroki Sądu Najwyższego z dnia 5 listopada 1974 r., I CR 562/74, niepubl.; z dnia 24 sierpnia 1972 r., II CR 222/72, OSP 1973, nr 5, poz. 93; z dnia 21 listopada 1974 r., II CR 638/74, OSPiKA 1975, nr 5, poz. 108 z uwagami w przeglądach orzecznictwa W. Siedleckiego, PiP 1976, z. 5, s. 123 i E. Wengerka, NP 1976, z. 7-8, s. 1134; z dnia 6 marca 1997 r., II UKN 23/97, OSNAPUS 1997/23, poz. 476; z dnia 21 maja 1997 r., II UKN 131/97, OSNAPIUS 1998 nr 3, poz. 100, i z dnia 18 września 1997 r., II UKN 260/97, OSNAPIUS 1998 nr 13, poz. 408).

Wytknięte naruszenia przepisów postępowania zakresie prowadzenia dowodów nie poddają się zresztą kontroli kasacyjnej jako niepowiązane z przepisami postępowania przed Sądem drugiej instancji, a także z tego powodu, że skarżąca nie zwróciła na nie uwagi Sądowi drugiej instancji, zgodnie z art. 162 k.p.c. W orzecznictwie ugruntowane jest stanowisko, że strona nie może skutecznie

zarzucać w skardze kasacyjnej naruszenia przez sąd drugiej instancji przepisów postępowania polegającego na wydaniu postanowienia, które może być zmienione lub uchylone stosownie do okoliczności, jeżeli nie zwróciła uwagi sądu na to uchybienie w toku posiedzenia, a w razie nieobecności - na najbliższym posiedzeniu, chyba że niezgłoszenie zastrzeżenia nastąpiło bez jej winy (por. uchwały Sądu Najwyższego: z dnia 27 października 2005 r., III CZP 55/05, i z dnia 27 czerwca 2008 r., III CZP 50/08, oraz wyroki Sądu Najwyższego: z dnia 15 czerwca 2007 r., II CSK 96/07, z dnia 26 lutego 2009 r., IV CSK 409/08, oraz z dnia 3 czerwca 2009 r., IV CSK 96/09 i z dnia 15 maja 2014 r., II CSK 345/13, niepubl.). Należy przy tym zauważyć, że w niniejszej sprawie skarżąca nie podnosi zarzutu naruszenia art. 162 w związku z art. 391 § 1 k.p.c.

Skarga nie jest także oczywista w zakresie zarzucanych naruszeń prawa materialnego, które nawiązują do kontrowersji dotyczących dokonanych w sprawie ustaleń, niebędących przedmiotem kontroli kasacyjnej (por. art. 398³ § 3 oraz art. 398¹³ § 2 k.p.c.).

Mając to na względzie, Sąd Najwyższy odmówił przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania (art. 398⁹ k.p.c.).